

Травмафилъ былъ на обсадата на Троя съ Идоменея, и бѣ са научилъ отъ чадата на Ескулапа божественното искусство да цѣри ранитѣ. Той капваше въ найдълбокитѣ и отровны раны една благовонна жидкостъ, която потребяше гнилитѣ мяса, безъ да има нужда отъ рѣзанье, и която образуваше бърже новы мяса поздравы и попрекрасны отъ цървитѣ.

Колкото за Позофига, той никога не видѣлъ чадата на Ескулапа; но той бѣ придобилъ чрезъ Меріона една священна и таинственна книга, която Ескулапъ бѣ далъ ча чадата си. Освѣнь туй Позофигъ бѣше боголюбивъ мъжъ; той бѣ съчинилъ славословія въ честь на чадата на Литона; сѣкый день приносяше едно бѣло и непорочно агне въ жертва на Аполлона, отъ когото често са вдъхваше. Щомъ той погледнаше единъ боленъ и тосъ часъ познаваше отъ очитѣ, отъ цвѣта на лицето, отъ тѣлосложеніето и отъ дѣханьето му причината на болестята му. И нѣкога даваше цѣрове които докарвахъ потъ, и чрезъ потѣньето показваше колко испареніето улеснено или спрѣно укрѣпя или разваля сичката машина на тѣлото; а нѣкога даваше противъ крѣяньето нѣкои питія които укрѣпяхъ малко по малко благороднитѣ части, и подмладявахъ челоуѣцитѣ като укрѣпяхъ крѣвята имъ. Но той увѣряваше че челоуѣцитѣ по недостатъкъ отъ добродѣтель и смѣлость иматъ толкози често нужда отъ лѣкарната помощъ. „Срамота е, думаше той, на челоуѣцитѣ да страдайтъ отъ толкози болести, защото добритѣ нравы докарватъ здравьето, а невъздържаніето имъ, думаше той еще, преобрѣщатъ въ смъртна отрова хранитѣ които сж предназначены за поддържаньето на живота. Удоволствіята, приеманы неумѣренно скъсяватъ днитѣ повече отъ колкото цѣроветѣ бихъ могъли да ги продължѣтъ. Сыромасытѣ често сж поздравы поради недоуданьето нежели богатитѣ отъ преуданьето. Хранитѣ които сж многосгодны на вкуса и които правѣтъ челоуѣка да преудда, отравятъ намѣсто да хранѣтъ. Самитѣ цѣрове сж истинны злины които потребѣтъ природата, и отъ които не трѣба да са служи челоуѣкъ освѣнь въ неизбѣжны нужды. Найголѣмыйтъ цѣръ, който е сѣкогы невиненъ и полезенъ е въздържаніето, умѣренностьта въ